

[Aksel Larsen.]

„Land og Folk“ ikke længere lod sin mund binde. Derfor kan man ikke forlange, at jeg skal have stor tillid.

Så siger det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, at iøvrigt vil anklagemyndighedens forhold blive klarlagt, da der nu er rejst sag mod „Land og Folk“s redaktør Børge Houmann, og derfor kan han med god samvittighed stemme min dagsorden ned.

Synes det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft ikke, synes tingets øvrige medlemmer ikke — de må dog have et vist begreb om, hvilke pligter der påhviler dem som medlemmer af dette høje ting —, at der er noget beskæmmende i, når der åbenbart er ting indenfor anklagemyndigheden og justitsministeriet, der trænger til at blive undersøgt, at sige: nu bliver de gudskelov undersøgt, når vi får den straffesag mod „Land og Folk“s redaktør. Ville det ikke være noget bedre, hvis man på anden måde undersøgte og klarlagde disse forhold? Jeg synes, det ville være mere stemmende med både almindelig renlighedssans og det, man kalder parlamentarisk værdighed. Det mener det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft ikke. Han synes, det er udmærket i orden, nu har vi anlagt straffesag, og så kan vi få sagen undersøgt der. Det kan vi jo ikke! Ja, vi kan få det, hvis justitsministeriet vil være villig til under den pågældende straffesag at fremlægge alle de dokumenter, der har betydning for bedømmelsen af anklagemyndighedens optræden i denne sag, og hvis justitsministeriet vil være villig til at tillade de underordnede embedsmænd at afgive vidneudsagn i vidneskranken, uden at de risikerer bagefter at blive tiltalt for at have brudt deres tavshedsed som embedsmænd. Hvis vi ikke får et sådant tilsagn, må man stille sig meget tvivlende med hensyn til udsigterne til, at denne retssag kan hjælpe, og vi har ikke fået et sådant tilsagn. Jeg har bedt om det gang på gang, men justitsministeren tier stille. Jeg tilføjer, at uanset om vi fik dette tilsagn, ville jeg finde det mere korrekt, om man på anden måde undersøgte disse forhold. Men hvis man endelig vil klamre sig til denne retssag, så bør man søge at skaffe garanti for, at den også kan oplyse de sager, her har været under debat.

Det ærede medlem hr. Knud Kristensen kan ikke stemme for dagsordenen under hensyn til ministerens løfte om en undersøgelse af prissagerne. Det ærede medlem interesserer sig aldeles ikke herfor, det

har jeg haft lejlighed til at dokumentere de gange, han har haft ordet under mit ordskifte med den højtærede justitsminister. Det ærede medlem interesserer sig heller ikke for det, der er foregået her i tinget i dag.

Ligeledes anerkender det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, at ministerens erklæring giver den størst mulige sikkerhed. Jeg ved ikke så nøje, hvem der har konciperet forslaget til den dagsorden, det ærede medlem hr. Gustav Pedersen foreslog forleden dag. Jeg ved heller ikke, hvem der har konciperet den korte tale, justitsministeren ved den lejlighed holdt. Det har heller ikke så stor betydning. Men det, der har en vis betydning, er, at kontradagsordenen udtrykkelig sagde, at man afventede den redegørelse, som justitsministeren ville give her i tinget. Meningen måtte vel være, at man derefter ville bedømme, hvorvidt han havde talt sandhed eller ikke.

Nu har vi haft lejlighed til at diskutere. Efter alt hvad der er sagt og kommet frem, er der ingen, der med god samvittighed kan hævde, at justitsministeren har udtalt sig i overensstemmelse med kendsgerningerne ved sine udtalelser til offentligheden om Leifersagen. Der er ingen, som med god samvittighed kan påstå, at justitsministeren har informeret tinget korrekt om Wright, Thomsen & Kier-sagen, og hvad der er sket. Og det, jeg har haft lejlighed til at fremdrage i dag, beviser yderligere, at det står meget dårligt til.

Jeg har under en tidligere debat foreslået en løsning på mere fredelig vis end en afstemning om et forslag til dagsorden. Jeg har foreslået, at der nedsattes et folketingsudvalg, som sammen med den højtærede justitsminister skulle gennemgå og undersøge anklagemyndighedens forhold i Wright, Thomsen & Kier-sagen. Jeg har bedt justitsministeren tiltræde det — ja, jeg stillede det ikke som et formelt forslag, idet dette ville være meningsløst, hvis der ikke var nogen, der ville give tilslutning til det, men jeg udkastede ideen og sagde, at jeg syntes, vejen frem var her. Ingen ville tage den op, ingen interesserede sig for den. Jeg ville mene, at hvis man nedsatte et sådant udvalg, og hvis dette udvalg ikke fik en sådan formand, som et vist andet folketingsudvalg fik, der i sin tid skulle undersøge politiets forhold, var der virkelig chance for, at man kunne komme, om ikke til bunds så dog til en vis klarhed i sagen. Jeg har ikke noget imod, idet jeg